

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

FÖRÄLDRARS OCH BARNNS ANSVAR MOT VARANDRA

Efesierbrevet 6:1-4 • Predikan G8B 2023-09-24 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Då har vi kommit till den 73:e predikan ur vår genomgång av Efesierbrevet och idag går vi in i ett nytt kapitel, det sjätte och sista kapitlet i Efesierbrevet. Och när vi går in i ett nytt kapitel går vi också in i en ny tanke i texten, även om den hänger ihop med det avsnitt vi precis lämnat.

Vi är fortfarande i ett sammanhang där Paulus talar om auktoritet och underordning i olika typer av relationer. Vi har precis ägnat ett antal predikningar åt att titta på äktenskapsrelationen och vad Paulus säger framförallt om auktoritet och underordning där. Nu kommer jag att försöka gå igenom nästa stycke i en enda predikan och här ska vi titta på vilka ansvar vi har som föräldrar och barn, särskilt utifrån frågan om auktoritet och underordning, och nästa gång ska vi titta på auktoritet och underordning på arbetsplatsen.

Den text vi har framför oss är en av Bibelns mest utförliga texter om föräldrars och barns ansvar gentemot varandra. Jag minns när jag höll den första predikan utifrån avsnittet om äktenskapet, att jag nämnde att det kändes som att vi gick in på helt okänd mark. Det finns nästan inga församlingar i Sverige som vågar läsa eller tala om den texten och därför finns det nästan ingen undervisning på svenska att få tag på.

När vi nu kommer till avsnittet om föräldrar och barn ska jag inte säga att det är precis samma sak, men inte långt ifrån. Dels skulle jag säga att biblisk undervisning om den här texten på svenska är i det närmaste obefintlig. Och dels vet vi ju alla att i det kulturkrig som pågår är det framförallt barnen som drabbas. I Sverige föds ungefär 120 000 barn varje år. Och varje år dödas mer än 35 000 barn innan de fötts för att deras föräldrar inte tycker att det passar med ett barn just då, eller att det passar med den sortens barn. Dessutom pågår vad som bara kan beskrivas som en hjärntvätt när samhället förväntar sig att vi inte bara ska ta på allvar utan dessutom intyga att det är rätt och riktigt att påstå att också pojkar kan få mens eller att också pojkar kan föda barn. I så unga åldrar som möjligt ska barnen utsättas för propaganda om transsexualitet och könsdysfori och få inpräntat att mörker är ljus och lögn är sanning.

Det är en utmanande tid för barn att navigera genom. Och det är en utmanande tid för föräldrar att navigera genom. Ändå är den kristna kyrkan nästan helt tyst och ger nästan ingen vägledning för barn och föräldrar som vill veta vad som är Guds vilja och hur de ska leva sina liv som barn och föräldrar till Guds ära.

Så när jag kommer till den här predikan är det med bävan, eftersom behovet är så stort och det finns hur mycket som helst att säga. Men jag får lita på Guds omsorg och vägledning, att

han hjälper oss att se det vi behöver se. Här i texten har vi en del av den ordning Gud har satt upp för familjen och relationen mellan föräldrar och barn. Jag delar upp resten av predikan i tre punkter: den första (1) punkten handlar om föräldrarnas ansvar, den andra (2) punkten handlar om barnens ansvar och den tredje (3) punkten handlar om löftet om liv.

I. FÖRÄLDRARS ANSVAR

Paulus nämner föräldrarnas ansvar sist. Anledningen till det är förstås att han talar om underordning. Först har han sagt att hela församlingen ska underordna sig varandra, därefter har han sagt att fruarna ska underordna sig sina män och nu kommer han till att barnen ska underordna sig sina föräldrar. Men för den här predikans del tror jag att det blir mer naturligt att börja med vilket ansvar föräldrarna har för sina barn. Så vi läser den fjärde versen igen,

Efesierbrevet 6:4 (SFB-15)

«Och ni fäder, reta inte upp era barn, utan fostra och förmana dem i Herren.

När vår översättning säger fäder är det en helt rimlig översättning att det handlar om just fäder. Och kanske är det precis det Paulus vill säga. Men ordet kan precis lika gärna handla om båda föräldrarna. Samma ord används till exempel i Hebr 11:23 om båda Mose föräldrar. Så även om Paulus bud mycket väl kan vara riktat först och främst till fäderna för att de kanske de som behöver höra det mest så betyder inte det att inte alls gäller mödrarna.

Så, texten ger föräldrarna fyra uppdrag. Det är lite lurigt att hitta rätt ord, så jag föreslår några andra ord än Svenska Folkbibeln, men ändå snarlika. De fyra uppdragen är: (1) uppfostra, (2) undervisa, (3) disciplinera och (4) reta inte upp era barn.

1. Uppfostra

Det första uppdraget, uppfostra, syns inte ens i den svenska översättningen. Men det finns där. I de engelska översättningarna står det till exempel ”bring them up”.

Vi vet ju inte så mycket om Jesu uppväxt och hur det var innan han lämnade sitt snickaryrke och började predika. Men det finns en liten kommentar i Lukasevangeliet 2:52 som säger att han ”växte i vishet, ålder [vilket snarare handlar om fysisk storlek] och välbehag inför Gud och människor.” Det är fyra kategorier i vilka barn utvecklas. De utvecklas i vishet, det vill säga i sitt sätt att tänka, i sin kropp, i sin sociala förmåga, det vill säga i förhållandet till andra människor och i sitt andliga liv – i förhållandet till Gud.

Vårt ansvar som föräldrar är att hjälpa och uppfostra barnen på den resan. Att hjälpa dem att utvecklas i vishet, att hjälpa dem att utvecklas i hur man arbetar och i olika färdigheter, att hjälpa dem att förstå och förhålla sig till andra människor och att hjälpa dem att lära sig älska Gud. Det kan vara värdefullt som förälder att ha med sig dessa fyra kategorier och minnas att dessa är vårt ansvar. I skolan kommer barnen att lära sig att räkna och vad Sveriges landskap heter och vad det är för skillnad på svamparnas sporer och trädens frön. Men det är vi som föräldrar som lär barnen att tänka. Att navigera genom livet på ett klokt sätt. Vad man ska titta efter när man söker en livskamrat. Det är vi som föräldrar som introducerar barnen till skönhet – till konst och musik och litteratur, att lära barnen att känna igen fåglarnas sång och skogens och havets olika färger och smaker och dofter.

Det är vi som föräldrar som lär barnen hur man tvättar sina kläder och hur man städar sitt rum och hur man lagar sin mat och hur man sätter upp en budget. Det är vi som föräldrar

som lär barnen hur man fattar beslut och hur man rensar vattenlåset under handfatet och hur man fixar ett element som krånglar.

Det är vi som föräldrar som lär barnen att förhålla sig till sina kompisar och till andra vuxna. Det är vi som lär barnen att säga hej och tack och hålla sina löften och att tala på ett rent och respektfullt sätt. Och det är vi som föräldrar som lär barnen att älska Gud och vad det innebär att leva för honom. Det finns förstås söndagsskollärare och andra som kommer att göra vad de kan för att hjälpa till, men låt oss inte vara förvirrade om vems ansvaret är. Det är föräldrarnas ansvar och ingen annans.

Det är vi som föräldrar som har ansvar för att våra barn växer upp till mogna individer som har en god grund att stå på och en rätt riktning in i vuxenlivet. Det är uppdraget att uppföstra.

2. Undervisa

Det andra uppdraget Paulus nämner är att undervisa. Och det inkluderar förstås allt jag redan har nämnt i uppföstran, men i ordet här finns också en aspekt av varning med. I vår text står det "förmana", vilket handlar om att mana till försiktighet. Det finns fara förenat med att tappa riktningen.

Det handlar alltså om att föräldrarna ska undervisa barnen om livet; om de saker som är allra viktigast. Att sätta barnen i rätt riktning och varna för olyckan med att lämna den vägen.

Ordspråksboken har mycket att säga om det här. Låt mig ge några exempel:

Ordspråksboken 1:8-10 (SFB-15)
Hör, min son, din fars förmaning
och förkasta inte din mors undervisning,
9 för de är en skön krans för ditt huvud och en vacker kedja för din
hals.
10 Min son, om syndare lockar dig,
så följ dem inte.

Ordspråksboken 2:1-2 (SFB-15)
Min son, om du tar emot mina ord
och bevarar mina bud inom dig
2 så att ditt öra lyssnar till visheten och du böjer ditt hjärta
till klokheten,

Ordspråksboken 4:1-2 (SFB-15)
Lyssna, barn, till er fars förmaning,
ta vara på den så att ni får förstånd.
2 God lärdom ger jag er,
överge inte min undervisning.

Och han fortsätter i vers 4: "Låt ditt hjärta hålla fast vid mina ord. Bevara mina bud, så får du leva."

Det går att fortsätta i kapitel fem och kapitel sju och framåt. Det finns mängder av uppmaningar till barnen att lyssna och exempel för föräldrar att undervisa. Målet är förstås att barnen ska utvecklas till mogna individer som älskar Gud.

Ni minns vad Paulus säger till Timotheos.

2 Timotheosbrevet 3:14-15 (SFB-15)

«[...]håll fast vid det du har lärt dig och blivit övertygad om. Du vet av vilka du har lärt det, 15 och du känner från barndomen de heliga Skrifterna som kan göra dig vis så att du blir frälst genom tron på Kristus Jesus.

Timotheos var en kristen för att hans mamma och hans mormor hade undervisat honom om evangeliet från att han var barn. Det är det viktigaste vi kan ge våra barn. Att lära dem ställa de mest grundläggande frågorna i livet: vem är Gud? Vem är Kristus? Vad är synd? Vad innebär det att omvända sig och tro på evangeliet? Det är den vishet som kommer från ovan. Ordspråksboken 22:15 säger att ”oförnuft är bundet vid barnets hjärta”. Vårt ansvar som föräldrar är att ersätta oförnuftet med vishet.

Föräldrarnas ansvar är alltså, så här långt, att uppfostra och undervisa.

3. Disciplinera

Det tredje Paulus säger är att disciplinera. Det ligger nära det vi nyss talat om, att undervisa, men här finns en tydligare bild av träning och av bestraffning. Det handlar om att visa barnet vad som är den goda vägen, men också var gränserna går och öva barnet i vilka obehagliga konsekvenser ett dåraktigt liv får. Det handlar alltså om att utsätta barnet för obehag för barnets bästa.

Jag inser att detta går emot mycket av vad vi får lära oss i vårt samhälle idag, men jag tror att det fortfarande är tydligt för de flesta att ett barn som aldrig har haft några gränser utan som fått vad man vill när man har velat kommer att leva ett liv i elände som vuxen. Det kommer att växa till en person som kommer att ha svårt att ha ett jobb eftersom alla arbeten innebär ett visst obehag. Det kommer att växa till en person som kommer att ha svårt att ha några meningsfulla nära relationer eftersom alla meningsfulla relationer kommer att skava då och då. Det kommer att växa till en person som kommer att ha svårt att ta ansvar för sitt eget liv. Bristen på gränser och konsekvenser i barndomen kommer, kort sagt, att hålla personen borta från några av livets största välsignelser. Vilket är ironiskt: du vill ge barnet allt barnet vill för att du vill visa din kärlek. Men när du gör det rånar du barnet på möjligheten att njuta av några av livets största välsignelser.

Bibeln har en hel del att säga om den här saken också. Jag skulle vilja läsa lite mer för dig från Ordspråksboken. Och jag gör det med bävan, eftersom den talar en hel del om fysisk bestraffning. Jag ska erkänna att jag har svårt att veta hur jag ska förhålla mig till de här texterna. Dels är fysisk bestraffning olagligt i Sverige. Och dels har vi haft så lite biblisk undervisning på det här området att vi har förlorat distinktionen mellan biblisk åga och misshandel, som inte alls är samma sak. De flesta av oss som vuxit upp i svenska hem har troligtvis inte upplevt det hemma, har aldrig fått någon undervisning om det och vet helt enkelt inte vad man skulle göra. Så vad ska vi göra av de här texterna?

Ja, även om poängen med texterna verkar vara att det ska göra fysiskt ont så måste vi åtminstone kunna dra lärdom om hur viktigt det är att disciplinera sina barn på ett sätt så att de ser att när de går över vissa gränser kommer konsekvenserna att bli obehagliga, även om det inte innebär fysiskt obehag. Må Gud ge oss vishet i att navigera genom den här frågan.

Ordspråksboken 3:11-12 (SFB-15)

«Min son, förakta inte Herrens fostran
och förarga dig inte när han tuktar dig,
12 för den Herren älskar tuktar han
likt en far den son han har kär.

Texten säger, och citeras i Hebreerbrevet, att Gud disciplinerar den han älskar, och han gör det *för att* han älskar.

Ordspråksboken 10:13 (SFB-15)
¹³Vishet finner man på den klokes läppar,
riset är till för den vettlöses rygg.

Ordspråksboken 19:18 (SFB-15)
¹⁸Fostrar din son medan det finns hopp,
sträva inte efter att vålla hans död.

Vi måste förstå den här texten. Den säger att vi antingen fostrar, det vill säga, bestraffar för att genomdriva lydnad, eller också strävar vi efter att vålla honom död.

Jag citerade tidigare första halvan av Ordspråksboken 22:15,

Ordspråksboken 22:15 (SFB-15)
¹⁵Oförnuft häftar vid barnets hjärta,
fostrans ris driver bort det.

Vänner, det här är ett löfte. Fostrans ris kommer att driva bort oförnuft.

En sista:

Ordspråksboken 23:13-14 (SFB-15)
¹³Låt inte pojken vara utan fostran,
slår du honom med riset
kommer han inte att dö.
14 När du slår honom med riset
räddar du hans själ från dödsriket.

Lägg märke till att vers 14 förklarar vers 13. Vers 13 säger inte att man kan slå sina barn nästan hur mycket man vill för man kommer ändå inte att slå ihjäl dem. Nej, nästa vers förklarar: om du slår honom med riset räddar du hans själ från dödsriket.

Vi ska återkomma till det där med att rädda hans själ från dödsriket i nästan punkt. Poängen här är inte att barnet kommer till himlen bara för att dess föräldrar har slagit barnet med riset. Nej, poängen är att i de mest kraftfulla ordalag lägga fram en princip om att barnet mår väl av att disciplineras och att man orsakar barnet största tänkbara skada genom att inte disciplinera det.

Vänner, jag säger detta med bävan. Jag tycker att den här frågan är svår. Men för min integritets skull som predikant måste jag ta fram de här texterna och visa vad Guds ord säger, dessutom utan att förminska dess kraft, oavsett om jag själv tycker att jag till fullo förstår det.

Så här långt har vi alltså sett tre av föräldrarnas ansvar: uppfostra, undervisa och disciplinera. Det är förstås inte en uttömmande lista av allt som Gud förväntar av föräldrar. Man skulle kunna lägga till älska och vårda och flera andra saker. Men just för vår del är att älska och vårda helt givna faktorer. Det är intressant vad Paulus väljer att påminna församlingen om, vilket vi får dra lärdom av.

4. Reta inte upp era barn

Det fjärde som Paulus nämner är att inte föräldrarna ska reta upp sina barn. Jag tycker att det är mycket intressant att Paulus tar med de här kontrollmekanismerna som gör att

auktoriteten inte kan missbrukas. Han säger att hustrurna ska underordna sig sina män, men så säger han till männen att de ska älska sina hustrur som Kristus älskat församlingen och offrat sig för den. Det är omöjligt för männen att använda sin auktoritet för egna syften och exploatera sina fruar.

Och här är det ingen tvekan om att han säger till barnen att lyda sina föräldrar och allt detta som vi sett att han uppmanar föräldrarna att göra. Men så kommer den här kontrollmekanismen. Ni får inte pressa barnen så att de blir arga och förbittrade på er. Ni får inte behandla dem orättvist. De måste se att allt ni gör, gör ni för deras bästa. Inte för att ni ska få utlopp för er vrede eller er frustration, eller att ni ska pressa dem att passa in i era drömmar och ambitioner.

Så hur kan man reta sina barn? Det kan man göra på många olika sätt. Det tydligaste exemplet ur texten är att man kan reta sina barn genom att straffa dem för hårt. Att kräva för mycket. Att de känner sig orättvist behandlade.

Men det finns också många andra sätt. Man kan vara överbeskyddande – aldrig ge dem några större förtroenden, inte låta dem växa och ta egna ansvar, vara så orolig att något ska hända dem att man vadderar allting och håller dem borta från att leva och växa och utvecklas.

Man kan göra dem arga och förbittrade genom att ha favoriter. ”Varför kan inte du vara mer som hon?”

Man kan göra dem arga genom att sätta upp orimliga förväntningar och tvinga dem att leva det liv som du skulle ha velat leva så att du ska få dina drömmar uppfyllda genom dem.

Man kan göra dem arga genom att aldrig ge någon uppmuntran. Bara påpeka saker som är fel. Att få dem att känna att de måste förtjäna sina föräldrars kärlek.

Man kan göra dem arga genom att vara självisk. Att inte vilja göra några uppoffringar för deras skull. Att få dem att känna att de inkräktar och krånglar till sina föräldrars liv.

Man kan göra dem arga genom att negligera dem. Genom att arbeta för mycket, vara borta för mycket. Genom att inte vara närvarande. Genom att sitta klistrad vid sin skärm när barnen behöver din närvaro och din uppmuntran.

Ja, vänner, listan kan göras längre, men vi måste gå vidare om predikan inte ska bli alltför lång. Hursomhelst kan vi slå fast att föräldraskap är svårt! Det är svårt att veta hur man ska göra med alla frågor som kommer upp och som man inte tidigare har tänkt på. Men det är också underbart att få vara med och ge sina barn det bästa man har för deras bästa och få se dem växa och utvecklas.

II. BARNENS ANSVAR

Nu går vi till den betydligt kortare andra punkten och tittar på vad Paulus säger om barnens ansvar gentemot sina föräldrar. Vi läser de tre första verserna i Ef 6 igen,

Efesierbrevet 6:1-3 (SFB-15)

1 Ni barn, lyd era föräldrar i Herren, för det är rätt och riktigt. 2 Hedra din far och din mor – detta är det första budet som har med sig ett löfte – 3 så att det går dig väl och du får leva länge på jorden.

Innan jag kommenterar texten vill jag bara be er lägga märke till att Paulus adresserar barnen. Det handlar om de barn som inte är spädbarn men som fortfarande är under sina föräldrars vård. Han talar till barnen, vilket borde innebära att barnen var med i gudstjänsten när det här brevet blev uppläst. Faktum är att detta att barnen går ifrån gudstjänsten och har en egen samling var något som kyrkan började med under slutet av 1800-talet, i samma veva som man uppfann en massa andra grejer i gudstjänsterna. Fram tills dess har familjen firat gudstjänst tillsammans under hela kyrkans historia. Det har funnits söndagsskola för barn mycket längre än så, men då har det varit före eller efter förmiddagsgudstjänsten.

Hursomhelst. Det finns två uppmaningar till barnen i texten: att lyda och att hedra.

1. Lyda

Att lyda handlar om att höra och göra. Det kommer från det ord som vi har vårt svenska ord akustik. Det kommer ett ord till oss, vi hör det och så studsar ordet tillbaka genom att vi gör det ordet säger.

Ni minns alla uppmaningarna som jag läste från Ordspråksboken. ”Min son, ta emot mina ord...” ”Lyssna på din fars förmaning, förkasta inte din mors undervisning...” ”bevara mina bud inom dig...”. Det är egentligen inte svårare än så. Men om dina föräldrar säger något till dig som du vet går emot Guds ord då ska du inte känna dig tvungen att göra det. Det är Gud som har satt dina föräldrar att uppfostra dig och om de bestämmer att du ska göra saker som går emot Guds vilja – att du ska ljuga eller missbruka Guds namn eller något annat sådant, då säger inte Gud att du måste göra det, även om du fortfarande ska hedra dem.

2. Hedra

Vad betyder det då att hedra sina föräldrar? Det är den attityd du har mot dem. Det betyder att du respekterar dem. Att du inte lyder motvilligt eller att du är arg eller irriterad för att de säger till dig att göra något. Det handlar om att du tänker gott om dina föräldrar och minns att de älskar dig och vill ditt bästa.

Det var hela den andra punkten om barnens ansvar. Det är att lyda och att hedra sina föräldrar.

III. LÖFTET OM LIV

Då kommer vi till den tredje punkten och frågan om *varför* – det är barnen ofta intresserade av. ”Varför måste jag göra det?” Paulus svarar på det. Han säger två saker. Dels säger han att barnen ska lyda för att det är rätt och riktigt. Och sedan säger han att det finns ett löfte för de barn som håller det femte budet, nämligen att de ska gå dem väl och de ska leva länge på jorden.

1. Rätt och riktigt

Om vi börjar med att säga något om att det är ”rätt och riktigt”. Paulus menar inte att barnen bara ska lyda sina föräldrar för att föräldrarna säger det. Nej, han menar att när ett barn lyder sina föräldrar lyder man Gud. Han säger att man ska lyda sina föräldrar ”i Herren”. Det är samma sak som han säger att vi ska lyda överheten i 1 Petr 2:13. Det är den ordning som Gud har satt upp. Ett barn lyder Gud genom att lyda sina föräldrar precis som vi som medborgare lyder Gud genom att underordna oss vår regering. Det innebär att det är rätt och riktigt eftersom det är så vi är skapade. Vi är skapade till att lyda Gud och till att leva

i den värld han har skapat, den värld som han leder, bland annat genom att ha föräldrar som uppfostrar och undervisar sina barn.

Faran med olydnad

Det är också därför Bibeln talar så allvarligt om barn som är olydiga. Det handlar inte bara om att deras föräldrar blir arga eller ledsna utan för att det river sönder den ordning Gud har satt upp för sin skapelse.

Ordspråksboken 30:17 (SFB-98)

”Den som ger sin far en hånfull blick och vägrar lyda sin mor,
hans ögon skall korparna vid bäcken hacka ut och örnens ungar äta upp.

Det betyder inte att Gud kommer att straffa den personen så att den faller ner död. Det är en princip som handlar om att den som vägrar lyda sina föräldrar har gett sig in på en väg av elände som kommer att leda till undergång.

2. Så att du får leva länge

Men det leder oss vidare till det här löftet. Paulus citerar budordet i 2 Mos 20:12. Och också här talar han om en princip. Poängen är inte att den som lyder sina föräldrar får komma till himlen som belöning. Enda sättet att komma till himlen är genom att tro på Jesus – det är Jesus som är vägen och sanningen och livet. Så vad är det Paulus menar? Han menar, precis som jag var inne på inledningsvis, att det är det goda liv som Gud har bestämt.

Det är ungefär som att säga att den som är flitig och sparsam kommer att bli rik. Man kan säga att det är en princip. Om du arbetar hårt och lever enkelt kommer du troligtvis att kunna spara pengar som på sikt kan bli mycket pengar. Men det betyder inte att alla som är flitiga och sparsamma kommer att bli rika. Det är det som är skillnaden mellan en regel och en princip.

Guds faderskap

Däremot finns det en djupare verklighet i både det här löftet om liv för den som lyder sina föräldrar och i hotet om död för den som inte lyder sina föräldrar. Därför att vi har alla varit olydiga mot Gud. Vi har brutit hans förbund och hans bud och därför förtjänar vi att våra ögon hackas ut av korparna vid bäcken. Här är vi alla lika.

Men så har vi Gud, som har en son, sin älskade Son, den Enfödde, som var lydig i allt. Han tog vårt straff, vår olydnad, på sig och gick till korset med den, där han krossades under Guds vrede.

Och därför har vi den här märkliga bilden i Hesekiels 16:e kapitel. Där berättar profeten att det låg en liten nyfödd, blodig flicka utslängd på ett fält. Hon ligger där för att hennes föräldrar inte ville ha henne. Hon är förkastad och lämnad att dö.

Men så kommer Gud gående förbi. Han ser den hjälplösa lilla flickan och säger, ”du ska leva!”

Detta är ett starkt budskap för den åhörare som lever i en kultur där detta förekom. Vilken nåd! Det finns inte något för honom att tjäna på detta. Det innebär bara en kostnad och en massa besvär för honom. Hon har ingen familj som han kan få kontakt med, hon har ingenting att erbjuda honom i gengäld. Det är ett övergivet, blodigt och hjälplöst spädbarn. Alltså: för åhöraren i denna kultur är detta en förunderlig nåd.

Men det finns mer. Om detta skulle hända, att hon skulle få komma till hans hus och växa upp, så skulle hon varje dag i sitt liv få höra av de andra i huset vilken lyckligt lottad flicka hon är. Varje dag skulle hon påminnas om att hon är en övergiven oäkting, ett avskum. Att hon borde vara tacksam att denne husets herre tog henne med sig och lät henne leva. Och kanske var det så under hennes uppväxtsår. Men så händer något mycket oväntat i vers 8. Det är Gud som talar:

Hesekiel 16:8 (SFB-15)

[...] Jag gav dig mitt trohetslöfte och ingick förbund med dig, säger Herren Gud, och du blev min.

Här har vi en bild av Gud som räddar denna person i sin nåd. Och sedan säger tre saker: (1) Jag vill inte ha dig som en avlägsen undersåte, jag vill ha dig som livskamrat. (2) Jag vill inte ha dig för vad du kan göra för mig, jag vill ha din kärlek. (3) Jag vill inte ha dig som min tjänarinna, jag vill ha dig som min brud.

AVSLUTNING

Vänner, inför Gud är vi inte bara lydiga eller olydiga barn. När vi tror på Kristus får vi komma till vår Fader i Kristi rättfärdighet, som Guds egna, älskade barn, och han ser på oss med samma kärlek som han ser på Kristus själv. Dessutom har vi den här kärlekshistorien, där Gud också talar om oss som sin brud. Vi, Kristi församling, är Kristi brud. Inte för att vi har varit lydiga eller olydiga – han är inte intresserad av dig på grund av något du kan göra för honom. Han är intresserad av dig för att han älskar dig.

Så när vi försöker att lyda våra föräldrar och när vi försöker att vara goda föräldrar till våra barn, så gör vi det i friheten av att Gud har älskat oss först och ytterst sätt vilar vårt liv i hans händer. Han har tagit oss in i sin familj och den som tillhör honom kan se fram emot att få tillbringa evigheten i hans underbara närhet.